

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 11^ο

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2006 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 128

Πολιτεία

‘Ο άσπλαγχνος άνθρωπος

Σ τήν Ἀλεξάνδρεια ἦταν ἕνας κοσμικός ἄνθρωπος, πολύ ἐλεήμων, καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων τόν ἀγαποῦσε πολύ γι’ αὐτή του τήν ἀρετή. Κάποτε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος τόν ρώτησε, ἂν ἦταν ἔτσι φιλόπτωχος ἀπό τήν φύση του, ἢ ἐγίνε ἀπό κάποια ἄλλη αἰτία.

‘Ο ἄνθρωπος ἄρχισε νά τοῦ διηγῆται τήν ἱστορία του: “Ἐγώ ἤμουνα ἕνας πολύ ἄσπλαγχνος ἄνθρωπος. Κάποτε μοῦ ἔτυχε μια μεγάλη συμφορά καί ἔχασα τήν περιουσία μου. Καί, καθὼς ἀναλογιζόμουν τήν μεγάλη ζημία πού εἶχα πάθει, ἔλεγα μέσα μου μέ πολύ πόνο: “Ἀλήθεια, γιά τήν ἀσπλαγχνία μου μοῦ ἔστειλε αὐτό τό μάθημα ὁ Θεός, πού εἶναι Κριτής δικαιοτάτος”. Καί ἀπό τότε ἄρχισα νά δίνω στούς πτωχοῦς πέντε δηνάρια. Ὅμως ὁ διάβολος, γιά νά μέ ἐμποδίση, μοῦ ἔβαλε τήν σκέψη ὅτι τά πέντε δηνάρια θά μπορούσα νά τά χρησιμοποιήσω γιά νά πάρω τρόφιμα στά παιδιά μου. Ἔτσι δέν εἶχα ὄρεξι νά δώσω. Τότε, γιά νά λυτρωθῶ ἀπ’ αὐτήν τήν φιλαργυρία μου, εἶπα στόν δούλο μου νά μοῦ παίρνη κρυφά πέντε δηνάρια κάθε μέρα καί νά τά δίνη στούς πτωχοῦς. Αὐτός, σάν ὑπακουός καί καλός ἄνθρωπος, τό ἔκανε καί ἔδινε, ὄχι μόνο πέντε, ἀλλά καί περισσότερα.

Σ ἕ λίγο καιρό ἡ περιουσία μου αὐξήθηκε καί κατάλαβα ὅτι αὐτό ἐγίνε κατά θαυμαστό τρόπο ἀπό τόν Θεό, ἐξ αἰτίας τῆς ἐλεημοσύνης. Καί γι’ αὐτό ἄρχισα κι ἐγώ νά δίνω περισσότερα καί εἶπα στόν δούλο μου: “Πολύ μέ ὠφέλησαν τά πέντε δηνάρια πού ἔδινες ἐλεημοσύνη. Γι’ αὐτό ἀπό σήμερα νά δίνης δέκα, διότι βλέπω ὅτι μεγάλωσε ἡ περιουσία μου”. Κι ἐκεῖνος μοῦ εἶπε: “Νά δοξάζης τόν Θεό γιά τήν ἐλεημοσύνη πού ἔκανα γιά σένα καί ἀπό τήν ὁποία πλούτισες. Καί νά ξέρης ὅτι, πολλές φορές, ἔπαιρνα τά τριπλάσια ἀπ’ ὅσα μοῦ εἶχες πῆ κι ἀκόμη παραπάνω”.

Ἐγώ τότε τόν εὐχαρίστησα θερμά καί τοῦ εὐχήθηκα, ἀναγνωρίζοντας τήν Θεία Χάρι πού τόν ὠδηγοῦσε. Καί ἀπό τότε ἐγίνα ἐλεήμων καί ὅσο δίνω, τόσο περισσότερα μοῦ στέλνει ὁ Κύριος”.

‘Ο Ἅγιος πῆρε μεγάλη χαρά μ’ αὐτά πού ἄκουσε καί τοῦ εἶπε: “Πίστεψέ με, πολλά πατερικά ἔχω διαβάσει, ἀλλά κάτι τέτοιο δέν ἄκουσα”.

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος

Ἀπό τό βιβλίο “Ὁ Φάρος” τῆς Ἀλεξανδρείας καί τῆς Οἰκουμένης”

Γερόντων

✘ Δέν εἶναι θαυμαστόν νά σκοντάφῃ ἐκεῖνος πού τρέχει. Διά τοῦτο πρέπει νά ἔχωμεν ὑπομονήν καί μετάνοιαν εἰς κάθε στιγμήν.

✘ Ὁ ἄνθρωπος, ὡς βρέφος ψελλίζον, ζητεῖ ἀπό τόν Θεό τό θέλημά του τό ἅγιο. Ὁ Θεός, ὡς Πατήρ ὑπεράγαθος, τοῦ δίδει τήν χάριν, ἀλλά τοῦ δίδει καί πειρασμούς.

Ἐάν ὑπομένη ἀγογγύστως τούς πειρασμούς, λαμβάνει προσθήκην τῆς χάριτος. Ὅσῃν χάριν περισσότερως λαμβάνει, τόσῃν προσθήκην καί πειρασμῶν.

† Γέρων Ἰωσήφ

✘ Σέ κανέναν δέν ἔκανε μεγαλύτερη τιμὴ ὁ Θεός ἀπὸ αὐτήν πού ἔκανε στόν ἄνθρωπο. Σέ τίποτε... Τίποτε δέν ἐτίμησε ὁ Θεός, ὅσο ἐτίμησε τόν ἄνθρωπο. Τίποτε δέν ἀγάπησε ὁ Θεός, ὅσον ἀγάπησε τόν ἄνθρωπο. Ὁ Θεός ἐγίνε ἄνθρωπος γιά τόν ἄνθρωπο. Ἐλαβε σάρκα ἀνθρώπινη γιά νά σώσῃ τόν ἄνθρωπο.

† Γέρων Εὐμένιος

✘ Ὅταν ἔρθει νά κατοικήσῃ σέ ὅλο τόν χώρο τῆς ψυχῆς μας ὁ Χριστός, τότε φεύγουν ὅλα τά προβλήματα, ὅλες οἱ πλάνες, ὅλες οἱ στενοχώριες. Τότε φεύγει καί ἡ ἁμαρτία.

✘ Οἱ χριστιανοί πρέπει νά συνειδητοποιήσουν ὅτι στήν ζωὴ τους ἔχουν ἕναν ἀνώτερο σκοπό. Ὁ λόγος καί ὁ σκοπός γιά τόν ὁποῖο ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος στήν γῆ εἶναι νά ὁμοιωθῇ πρὸς τόν Χριστό. Καί θά τό πετύχῃ αὐτό, ὅταν θά προσβλέπῃ στόν Χριστό ὡς τό τέλειο παράδειγμα καί θά ζῆ καί θά πολιτεύεται σύμφωνα μέ τούς λόγους Του καί τίς ἐντολές Του.

† Γέρων Πορφύριος

✘ Νά βλέπουμε τίς ἀρετές τῶν ἄλλων καί τά δικά μας ἐλαττώματα. Ἔτσι θέλει ὁ Θεός. Ἔτσι εἶναι ὠραία.

✘ Ἐάν νομίζης ὅτι ἔχεις ἀρετές, δέν ἔχεις τίποτε. Ὅποιος πεῖ ὅτι εἶναι ἅγιος δέν εἶναι. Οἱ Ἅγιοι ποτέ δέν εἶπαν ὅτι εἶναι Ἅγιοι.

✘ Ἡ ταπεινώσι φυλάσσει τόν θησαυρό καί ἡ ὑπερηφάνεια τόν σκορπᾷ. Χωρίς ταπεινώσι δέν στεριώνει καμμιά ἀρετή, διότι δέν βρίσκει τόπο νά πατήσῃ.

† Γέρων Ἀνθίμος

Καί ἡ Θεία Λειτουργία προχωρεῖ, ἀνεβαίνει πρὸς τὴν κορυφή τοῦ Γολγοθᾶ. Σέ λίγο θά τελεσθῇ ἡ ἀναιμάκτη Θυσία!!! Καί Θυσία εἶναι ἡ συγκλονιστικὴ ἐκείνη στιγμή, ὅπου ὁ Ἄρτος καί ὁ Οἶνος γίνονται Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ! Αὐτό εἶναι τὸ Θαῦμα Θαυμάτων, πού τελεῖται μέσα στὴν Θεία Λατρεία. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα διὰ τῆς Ἰερωσύνης κατέρχεται καί ποιεῖ τὴν Θεία Μεταβολή. Τό αἰσθάνονται καί τὸ βιώνουν ὅσοι ἔχουν ἀκλόνητη πίστι καί ἀπλότητα καρδιάς. Τό ζοῦν ὅσοι ἔχουν ταπεινῶσι καί ἀμόλυντη ζωή, καθαρότητα ψυχῆς καί σώματος!...

Οταν ἤμουν νέος, τελειόφοιτος τοῦ τότε Γυμνασίου, ὑπηρετώντας ἀκόμα ὅλως ἀναξίως στό Ἱερό Βῆμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Δράμας, ὁ τότε ἐφημέριος πατήρ Θεόδωρος, μοῦ διηγήθηκε ὅτι πρὸ τοῦ 1920 εἶχε γνωρίσει στὴν Μικρά Ἀσία ἕναν εὐλαβέστατο ἱερέα, ὁ ὁποῖος δέν ἔκαμε ποτέ τόν Καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων, ἐάν προηγουμένως δέν ἔβλεπε ἕνα λευκότατο, ἀστραφτερό Περιστέρι, λουσμένο σέ ἄπλετο λευκὸ φῶς, νά ἔρχεται καί νά στέκεται ἀκίνητο πάνω στά Τίμια Δῶρα. Μετά τόν Καθαγιασμό περίμενε γιὰ λίγες στιγμές, ὥσπου νά δῇ ν' ἀστράφη τὸ Ἅγιο Βῆμα καί τὸ Περιστέρι νά ἐξαφανίζεται.

Κάποτε δέν ἤλθε τὸ Περιστέρι... Κι ἐκεῖνος τὸ περίμενε... Καί μαζί του περίμενε κι ὅλο τὸ χωριό, γιατί ἦταν Χριστούγεννα. Ἡ ὥρα περνοῦσε καί ὁ εὐλαβὴς ἐκεῖνος ἱερεὺς δέν ἀποφάσιζε νά κάμῃ τὴν Μεταβολή, διότι δέν ἤξερε ἄλλον τρόπο! Αὐτὸν γινώριζε, αὐτὸν ζοῦσε! Κάθε φορά πού ἦταν νά γίνῃ ἡ Μεταβολή καί ὁ Καθαγιασμός τῶν Τιμίων Δώρων, ἐρχόταν τὸ πάλευκο αὐτὸ Περιστέρι. Ὁ ἱερεὺς ἄρχισε νά κλαίῃ... (τὴν εὐχή του νά ἔχουμε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καί τίς πρεσβεῖες του). Τότε βγήκε στὴν Ὠραία Πύλη καί εἶπε στό ἐκκλησίασμα:

- Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δέν κατεβαίνει... Συγχωρέστε με, συχωριανοί μου, γιατί εἶμαι ἁμαρτωλός! Συγχωρέστε με..., ἐγὼ θά περιμένω...

Τί νά ἔκανε τὸ χωριό; Περίμενε κι ἐκεῖνο.

Σέ λίγο εἶδε ὁ ἱερεὺς τὸ Περιστέρι, σάν ἀστραπή νά κατέρχεται ἀπὸ τὸν τροῦλλο τῆς Ἐκκλησίας καί νά στέκεται ὅπως πάντα, πάνω ἀπὸ τὰ Τίμια Δῶρα... ὅλο Φῶς, ὅλο Δόξα!... Καί ὁ ἅγιος ἐκεῖνος παππούλης εἶπε: "Ἦλθε!". Καί γύρισε μέ ἀπλότητα, ἔκαμε τόν Καθαγιασμό καί συνέχισε τὴν Χριστουγεννιάτικη Θεία Λειτουργία.

Καί γιὰ μᾶς, κάθε φορά πού τελεῖται ἡ Θεία Ἱερουργία, φθάνει κάποτε ἡ συγκλονιστικὴ αὐτὴ στιγμή τοῦ Καθαγιασμοῦ. Λίγο πρὶν φθάσῃ αὐτὴ ἡ στιγμή, ὁ ἱερεὺς καλεῖ τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς νά ἐντείνουν τὴν προσοχή τους, λέγοντας: "Τὰς θύρας, τὰς θύρας..." καί σέ λίγο πάλι: "Στῶμεν καλῶς· στῶμεν μετὰ φόβου...". Αὐτὲς τίς στιγμές πρέπει νά κυριαρχοῦν μέσα τους ἡ πίστι καί ἡ ἐνεργουμένη ἀγάπη, ἡ μακροθυμία, ἡ ἀνοχή, ἡ συγγνώμη.

Δέν ἔχουν θέσι στὴν Ὁρθόδοξη Λατρεία οὔτε οἱ ἀβάπτιστοι, οὔτε οἱ ἀλλόθρησκοι. Δέν ἔχουν θέσι ἀκόμη οἱ ἄπιστοι, οἱ αἰρετικοί, οἱ ἀντίχριστοι, οἱ βλάσφημοι, οἱ ἄθεοι, οἱ μασόνοι, οἱ σατανιστές, οὔτε ὅσοι ἔχουν τὴν καρδιά τους σκληρὴ σάν πέτρα· ἐκεῖνοι δηλαδή πού βασιλεύει μέσα τους ἡ κακία, ἡ ἐκδίκησι, τὸ μένος, τὸ μῖσος, ἡ ἀσπλαχνία, ἡ σκληροκαρδιά. Τὸ Μυστήριο τῆς Θείας Λατρείας εἶναι ὕμνος ἀγάπης καί εἰρήνης, εἶναι "Θυσία αἰνέσεως"!

Ἄμέσως μετὰ τὸ "ἔλεον εἰρήνης, θυσίαν αἰνέσεως", ὁ ἱερεὺς πού λειτουργεῖ, βγαίνει στὴν Ὠραία Πύλη καί εὐλογεῖ σταυροειδῶς τὸν λαὸ μέ τὸ χεῖρ του (παλαιότερα ἡ εὐλογία ἐγένετο διὰ τοῦ "Αἲρος") ἢ, ἐάν λειτουργῇ Ἐπίσκοπος, εὐλογεῖ μέ τὸν Σταυρὸ εὐλογίας, πού ὑπάρχει πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα, λέγοντας:

Η ΧΑΡΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΗ ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΩΝ ΥΜΩΝ

Αὐτὴ ἡ εἰδικὴ εὐλογία ὀνομάζεται τριαδικὴ καί εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο. "Ἡ τριαδικὴ εὐλογία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου", μᾶς λέγει ἕνας ἀρχαῖος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς, "ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς μυστικῆς ἐστὶ Λειτουργίας προοίμιον". Δηλαδή, σ' ὅλες τίς Ἐκκλησίες (τοὺς ναοὺς) ἐστὶ ἀρχίζει ἡ μυστικὴ

Λειτουργία. (Γιατί τώρα ἀρχίζει καί ἡ Ἁγία Ἀναφορά). Θά πρέπει νά προσέξουμε ἰδιαίτερα τὴν μαρτυρία αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου ἐκκλησιαστικοῦ συγγραφέως.

Τί ἀκριβῶς ἐννοεῖ, ὅταν γράφῃ ὅτι ἡ εὐλογία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου σέ ὅλες τίς Ἐκκλησίες εἶναι "τὸ προοίμιον τῆς μυστικῆς Λειτουργίας";

Δύο πράγματα μπορεῖ νά

ἐννοῇ:

- ἢ ὅτι τώρα ἀρχίζει τὸ μυστικὸ μέρος τῆς Θείας Λειτουργίας, ὅπου δέν μποροῦν νά παρευρίσκωνται οἱ Κατηγούμενοι καί κανένας ἀπὸ τοὺς ἀμυήτους, ἀβαπτίστους, ἀθέους, αἰρετικούς κλπ.,

- ἢ ὅτι τώρα ἀρχίζει νά τελῆται τὸ Θεῖο Μυστήριο.

Ἄλλὰ καί τὰ δύο μᾶς λένε τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ὅτι δηλαδή ἡ Ἁγία Ἀναφορά εἶναι τὸ ἱερώτερο σημεῖο τῆς Θείας Λειτουργίας, διότι ἀπὸ δῶ καί πέρα εἶναι "τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων" τῆς Θείας Λατρείας.

Τὰ τελούμενα τῆς Θείας Εὐχαριστίας δέν εἶναι μιὰ ἀπλὴ ἐπίδειξι καί πολὺ περισσότερο θέατρο. (Κάποιος Ἐπίσκοπος τελώντας τὴν Θεία Λειτουργία μοῦ ὠμολόγησε: ὅλοι μας τώρα παίζουμε θέατρο, διότι δυστυχῶς δέν συμμετέχουμε στὰ ὅσα φρικτὰ τελοῦνται ἐδῶ).

Εἶναι τὸ ἴδιο τὸ γεγονὸς τῆς Θυσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πάνω στὸν Γολγοθᾶ - ἀναιμάκτως ὅμως - πού συνεχίζεται μέ τὴν ἐντολή Του μέσα στὴν Ἐκκλησία. "Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν". Γι' αὐτὸ λέμε ὅτι ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι συγχρόνως καί ἀνάμνησις. ✕

Σ τ ῶ μ ε ν κ α λ ῶ ς

Μέ τον ΣΤΑΥΡΟ στό χέρι

Ώρα εις τό τέλος σᾶς συμβουλευῶ νά κάμετε ὅλοι σας ἀπό ἕνα κομπολόγι, μικροί καί μεγάλοι, ἄνδρες καί γυναῖκες, παιδιά καί κορίτσια καί νά ἔχη ἑκατόν τρία σπυριά καί νά τό κρατῆτε μέ τό ἀριστερόν χέρι καί μέ τό δεξιόν νά σμίγετε τά τρία σας δάκτυλα, νά κάνετε τόν σταυρόν σας καί νά λέγητε: "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Γιέ καί Λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, διά τῆς Θεοτόκου καί πάντων τῶν Ἁγίων ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλόν καί ἀνάξιον δούλον σου". Μέσα εις τό "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ" θεωρεῖται ἡ Ἁγία Τριάς, ὁ Θεός, ἡ ἔνσαρκος οἰκονομία τοῦ Χριστοῦ μας, ἡ Δέσποινά μας ἡ Θεοτόκος καί πάντες οἱ Ἅγιοι.

Ὁ πανάγαθος Θεός τόν σταυρόν μᾶς ἐχάρισεν, μέ τόν σταυρόν νά εὐλογοῦμεν καί τά Ἄχραντα Μυστήρια, μέ τό σταυρόν νά ἀνοίγωμεν καί τόν Παράδεισον, μέ τόν σταυρόν νά κατακαίωμεν καί τούς δαίμονας, μά πρῶτα καί ἐμεῖς νά ἔχωμεν τό χέρι μας καθαρόν ἀπό ἁμαρτίες καί ἀμόλυντο καί τότε, ὡσάν κάνωμεν τόν σταυρόν, κατακαίεται ὁ Διάβολος καί φεύγει. Εἶδέ καί εἴμεσθεν μεμολυσμένοι μέ ἁμαρτίες, δέν πιάνεται ὁ σταυρός ὅπου κάνομεν. Ὁθεν, ἀδελφοί μου, ἡ τρῶτε ἢ πίνετε κρασί ἢ νερόν ἢ περιπατεῖτε ἢ δουλεύετε, νά μή σᾶς λείπη αὐτός ὁ λόγος ἀπό τό στόμα σας καί ὁ σταυρός ἀπό τό χέρι σας. Καί ἂν ἤμπορητε τό ἡμερόνυκτο νά κάμετε καί πενήντα καί ἑκατό κομποσχοίνια, καλόν καί ἅγιον εἶναι ἔργον. Καί νά προσεύχεσθε πάντοτε τήν αὐγήν καί τό βράδυ καί μάλιστα τό μεσονύκτον ὅλον, ὅπου εἶναι ἡσυχία.

Ἀκούσατε, χριστιανοί μου, πῶς πρέπει νά γίνεται ὁ σταυρός καί τί σημαίνει. Μᾶς λέγει τό ἅγιον Εὐαγγέλιον πῶς ἡ Ἁγία

Τριάς, ὁ Θεός, δοξάζεται εις τόν οὐρανόν περισσότερο ἀπό τούς ἀγγέλους. Τί πρέπει νά κάμης κι ἐσύ; Σμίγεις τά τρία σου δάκτυλα μέ τό δεξιόν τό χέρι σου καί μήν ἠμπορώντας νά ἀνεβῆς εις τόν οὐρανόν νά προσκυνήσης, βάνεις τό χέρι σου εις τό κεφάλι σου, διατί τό κεφάλι σου εἶναι στρογγυλό καί φανερώνει τόν οὐρανόν καί λέγεις μέ τό στόμα: "Καθώς ἐσεῖς οἱ ἄγγελοι δοξάζετε τήν Ἁγίαν Τριάδα εις τόν οὐρανόν, ἔτσι κι ἐγώ ὡς δούλος ἀνάξιος δοξάζω καί προσκυνῶ τήν Ἁγίαν Τριάδα". Καί καθῶς αὐτά εἶναι τρία, εἶναι ξεχωριστά εἶναι καί μαζί, ἔτσι εἶναι καί ἡ Ἁγία Τριάς, ὁ Θεός, τρία πρόσωπα καί ἕνας μόνος Θεός.

Χατεβάζεις τό χέρι σου ἀπό τό κεφάλι σου καί τό βάνεις εις τήν κοιλίαν σου καί λέγεις: "Σέ προσκυνῶ καί σέ λατρεύω, Κύριέ μου, ὅτι κατεδέχθης καί ἔνσαρκώθης εις τήν κοιλίαν τῆς Θεοτόκου διά τᾶς ἁμαρτίας μας". Τό βάζεις καί πάλιν εις τόν δεξιόν σου ὦμον καί λέγεις: "Σέ παρακαλῶ, Θεέ μου, νά μέ συγχωρήσης καί νά μέ βάλῃς εις τά δεξιὰ σου μέ τούς δικαίους". Βάνοντάς το πάλιν εις τόν ἀριστερόν ὦμον λέγεις: "Σέ παρακαλῶ, Κύριέ μου, μή μέ βάλῃς εις τά ἀριστερά μέ τούς ἁμαρτωλοῦς". Ἐπειτα, κύπτοντας εις τήν γῆν: "Σέ δοξάζω, Θεέ μου, σέ προσκυνῶ καί σέ λατρεύω, ὅτι, καθῶς ἐβάλλθης εις τόν τάφον, ἔτσι θά βαλθῶ καί ἐγώ". Καί ὅταν σηκώνεσαι ὀρθός, φανερώνεις τήν Ἀνάστασιν καί λέγεις: "Σέ δοξάζω, Κύριέ μου, σέ προσκυνῶ καί σέ λατρεύω, πῶς ἀναστήθης ἀπο τούς νεκρούς διά νά μᾶς χαρίσης τήν ζωήν τήν αἰώνιον".

Αὐτό σημαίνει ὁ πανάγιος σταυρός.

Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ

Ἀπό τό γερωντικό

ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ καί ΑΡΧΟΝΤΙΑ

Ψηλότερα ἀπ' ὅλες τίς ἀρετές, συνηθίζε νά λέγη ὁ Ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Κολοβός, στέκονται ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καί ἡ ταπεινοφροσύνη.

Κάποτε ζήτησε ἀπό κάποιον ἀπό τούς ἐπισκέπτες του, νά τοῦ πῆ ποιός νόμιζε πῶς εἶχε πουλήσει τόν Ἰωσήφ.

-Τ' ἀδέλφια του, ἀποκρίθηκε χωρίς δεύτερη σκέψη ὁ ἐρωτηθεῖς.

- Ὅχι, εἶπε ὁ Γέροντας. Τόν πούλησε ἡ μεγάλη του ταπεινοφροσύνη. Δέν μπορούσε τάχα, τήν στιγμή πού τόν πουλοῦσαν, νά διαμαρτυρηθῆ καί νά φωνάξῃ πῶς εἶναι ἀδελφός τους; Σώπασε ὅμως καί ἔτσι τά ἀδέλφια του μπόρεσαν νά τόν δώσουν στούς ἐμπόρους. Αὐτή του ἡ ταπείνωσις τόν ἔκανε ἄρχοντα στήν Αἴγυπτο.

"Ἄλλοτε πάλι ὁ Ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Κολοβός ἔλεγε:

-Τί ἀνόητοι πού εἴμεθα ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι! Πετᾶμε μακριά χωρίς ἰδιαίτερη σκέψη τό ἐλαφρότερο φορτίο, δηλαδή τήν παραδοχή τοῦ λάθους μας καί τό "συγχώρεσέ με", καί φορτωνόμαστε μέ εὐκολία τό πιό βαρῦ, τήν δικαιολογία.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἀββᾶς Ἰωάννης ἦταν τόσο ταπεινός, πού οἱ Πατέρες τῆς Σκήτης συνήθιζαν νά λένε γι' αὐτόν:

"Ὁ Κολοβός μέ τήν ταπεινοφροσύνη του ἔχει κρεμάσει τήν Σκήτη ὀλόκληρη στό μικρό του δακτυλάκι".

Γλυκειά όπτασία τήν ώρα τοῦ θανάτου

Στήν Καλύβα "Ακάθιστος Ύμνος" τῆς Ἱερᾶς Σκήτης τῶν Κουσοκαλυβίων, μέχρι τό 1960 ἔμενε ὁ τελευταῖος Μοναχός ἀσκητής, ἀπό τήν συνοδεία τοῦ περίφημου πνευματικοῦ Παπα-Χαρίτωνα, πού εἶχαν ἔρθει στήν Σκήτη αὐτή, ἀπό τήν Σπηλιά τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τῆς Μεγίστης Λαύρας.

Ο Μοναχός αὐτός, Πατήρ Ἀθανάσιος, ἀποκαλεῖτο καί "Στρέζοβας", διότι καταγόταν ἀπό τήν σημερινή Δάφνη τῶν Καλαβρύτων, πού παλαιότερα λεγόταν Στρέζοβα. Ὁ Μοναχός "Στρέζοβας" λοιπόν διηγόταν πολλές ἱστορίες ἀνάμεσα σ' αὐτές καί τήν ἀκόλουθη.

Οταν ὁ Γέροντάς του Παπα-Χαρίτων ἐκοιμήθη, κάποιος Μοναχός ἀπό τήν συνοδεία τους, ὁ Παπα-Κοσμάς, ἔφυγε ἀπό τήν Σπηλιά καί πῆγε στά Κουσοκαλύβια. Στήν θέσι του ἦλθε νεώτερος ἀδελφός, ὁ ὁποῖος ἔγινε Μοναχός καί τοῦ ἔδωσαν τό ὄνομα Χαρίτων.

Ο Μοναχός Χαρίτων φαίνεται ὅτι, ἀπό τήν πολλή ἀπλότητα καί θερμή πίστι πού εἶχε, μαζί μέ τό ὄνομα τοῦ Πνευματικοῦ του Παπποῦ Παπα-Χαρίτωνα, ἔλαβε καί τά πνευματικά χαρίσματα τά ὁποῖα εἶχε ἐκεῖνος. Ἀπό τήν πολλή προσήλωσι καί ἐπίδοσι πού εἶχε στήν νοερά προσευχή, πολλές φορές ἐρχόταν σέ ἔκστασι καί θεωρία, καί κατά τήν ώρα τοῦ φαγητοῦ ἀκόμη.

Από τήν πολλή ἐγκράτεια καί πνευματική ἀσκησι, ἄν καί ἦταν ἀκόμη πολύ νέος στήν ἡλικία, ἀρρώ-

στησε βαρειά. Ὄταν πλησίαζε ἡ ώρα τῆς ἐκδήμιας του ἀπό τά γήινα πράγματα ὁ Πατήρ Χαρίτων ἄρχισε νά βλέπη ὀπτασίες. Ἐπί πολλές ὥρες, ἔλεγε στόν Γέροντά του Πατέρα Ἀθανάσιο, πού δέν ἔφευγε ἀπό κοντά του:

- Πάτερ Ἀθανάσιε, πῶς βρέθηκαν ἐδῶ τόσα μικρά ὀλόλευκα καί ὠραῖα παιδάκια;

- Μά αὐτά, Πάτερ, δέν εἶναι ἄνθρωποι, τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ Γέροντας.

- Ὡ, ναί, εἶναι Ἄγγελοι, μά τί ὠραῖα. Κοίτα ἐκεῖ, Πάτερ Ἀθανάσιε, εἶναι πολλά παιδάκια. Ὡ, τί ὠραῖα λουλούδια πού κρατᾶνε στά χεράκια τους! Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού μέ ἀξίωσες νά δῶ τοὺς Ἄγγέλους Σου. Ἄχ, δέν χορταίνω νά τοὺς βλέπω. Σέ παρακαλῶ, Θεέ μου, μήν τοὺς παίρνεις, θέλω νά τοὺς βλέπω γιά πάντα.

Λέγοντας αὐτά ὁ Μοναχός Χαρίτων, γύρισε στοὺς Πατέρες πού ἦταν μαζεμένοι γύρω ἀπό τό στρώμα τοῦ μελλοθανάτου καί τοὺς εἶπε:

- Πατέρες καί ἀδελφοί, συγχωρέστε με.

Καί μέ τόν λόγο αὐτό ἔλαμψε τό πρόσωπό του σάν ἥλιος καί παρέδωσε τήν ἀγία του ψυχή, μ' αὐτή τήν ὠραῖα καί γλυκειά ὀπτασία τῶν Ἁγίων Ἄγγελων.

Η κοίμησι τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Χαρίτωνος Μοναχοῦ ἔγινε τό σωτήριο ἐτος 1926. Ἀπό τότε τό πνεῦμα του χαίρεται μετά τοῦ Τρισηλίου Θεοῦ ἡμῶν στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. ❖

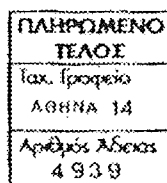
Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.10 € κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ